

stillede, og jeg opfatter hr. Jens Peter Vernersen med sin meget negative facon som værende modstander af forbedringer.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det er muligt, at det kan opfattes på den måde, men det, der er hovedproblemet, er jo, at kommunerne har fået så lav en vækst, at de ikke har haft andet valg end det, som vi har set, og det synes jeg har været trist, når det er gået ud over ældre mennesker, og når det også er gået ud over familier, hvor der skal betales ekstra, for at børnene kan være i skolefritidsordning.

Man kan jo ikke sige, at det er kommunernes skyld, når man giver dem så lidt, at de ikke kan gøre andet, og det synes jeg egentlig man skulle påtage sig ansvaret for i stedet for at sige, at det bare er kommunernes skyld. Når man herindefra slipper så få penge løs, skal det jo give det problem. Tag dog bare og erkend det. Hvis ikke man vil gøre det, er det jo ansvarsforflygtigelse.

Det er jo præcis den samme ansvarsforflygtigelse, der var i forhold til hele kødskandalen, hvor man jo først efter flere år erkendte, at man havde ansvaret for, at der var skåret ned. Det var præcis det samme, man så der, og så får man disse mange skandaler. Det er da helt og fuldt lige så meget Dansk Folkepartis skyld, som det er regeringens skyld.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nu har jeg flere gange under den her debat spurgt socialdemokratiske deltagere i debatten, hvad man ville gøre i forhold til baglandet, altså borgmestrene, de lokale folk, når det gælder opgaven med integration af indvandrere og efterkommere, og jeg har ikke fået noget svar. Men tænk på, hvor store udgifter det danske samfund har der i forhold til nogle, som ikke gør et stykke arbejde, ikke lægger ind i samfundet, men kun tager ud og er på offentlig forsørgelse. Det engagement er der ikke i de her socialdemokratiske kommuner, der klager deres nød.

Vil hr. Jens Peter Vernersen ikke gå hjem og regne på, hvor store indtægter der vil ligge for kommunerne i at udføre det her stykke arbejde?

Så må jeg igen sige: Kommunerne bærer sig ikke alle sammen fornuftigt ad. Det er vores opgave at lægge nogle rammer, men vi kan jo altså ikke garantere, at en kommune ikke tager fejlagtige beslutninger. Der har vi hver især lokale folk, der prøver på at arbejde med det her, og

det har Dansk Folkeparti også; vi har gode folk lokalt, der faktisk får mange fornuftige ting ind til gavn for de svage stillede.

Formanden:

Tag til hr. Peter Skaarup. Så går vi videre i ordførerrækken, og det er fru Pia Christmas-Møller, der nu er ordfører.

Kl. 16.20

Pia Christmas-Møller (KF):

På det her tidspunkt i debatten er det måske værd lige at minde om, hvad der er afsættet for vores diskussion. Det er jo sådan, at Enhedslisten spørger til de langsigtede planer for forholdet mellem den offentlige og private sektor. Og her vil jeg gerne give et klart og tydeligt svar på Det Konservative Folkepartis vegne.

Vi har nemlig både på kort og på lang sigt planer om, at vi skal have et stærkt forhold mellem en stærk privat sektor og en stærk offentlig sektor, simpelt hen fordi de ikke bare supplerer hinanden, men er hinandens forudsætninger i et samfund, der vil producere velfærd til alle borgere. Man kan også sige det på den måde, at de er to sider af samme sag, nemlig to sider af et moderne velfærdssamfund.

Uden en stærk privat sektor, der kan konkurrere på internationale markedsvilkår, uden dygtige medarbejdere og virksomhedsledere, der kan tjene penge hjem og lave overskud, har vi ingen mulighed for at finansiere en offentlig sektor, der kan løse de fælles opgaver, som kitter os sammen i et folkeligt fællesskab. F.eks. kræver det langsigtede investeringer i fællesskab at sikre veje og broer, der kan sørge for infrastrukturen og mobiliteten i hele landet, altså også de tyndtbefolkede dele. Det kræver også langsigtede investeringer at sikre lige adgang til uddannelse og sygdomsbehandling, for slet ikke at tale om økonomisk hjælp til dem, der ikke kan klare sig selv, hvad enten det nu er permanent eller midlertidigt.

Forenklet kan man altså sige, at den private sektor skal tjene pengene. Det er her, man skal producere den fortjeneste, der er grundlaget for, at vi kan finansiere en offentlig sektor. Den offentlige sektor skal så til gengæld understøtte borgenes muligheder for at udfolde deres personlige frihed og dermed også deres ansvar for sig selv og fællesskabet. Så sådan hænger det sammen.

Der er altså set med konservative øjne en gensidig afhængighed af hinanden, hvor forskellige